

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **X. T. C.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 2. 2016, čj. MV-4465-6/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 8. 2017, čj. 30A 57/2016-57, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání osoby samostatně výdělečně činné s platností od 28. 5. 2013 do 28. 5. 2015. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 22. 10. 2015, čj. OAM-11672-22/DP-2015, byla žádost stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuta, neboť stěžovatel v uplynulých pěti letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem. Správní orgán odkázal na ustanovení § 44a odst. 3, § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. K odvolání stěžovatele žalovaná poukázala na povinnost žadatele uvádět ve správním řízení pravdivé údaje [§ 103 písm. c) a § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců], kterou stěžovatel porušil, námitky stěžovatele neshledala důvodnými, odvolání proto zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Následnou žalobou se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí žalované, Krajský soud v Plzni však žalobu zamítl rozsudkem označeným v záhlaví.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, s níž spojil návrh na přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud jej usnesením ze dne 27. 9. 2017, čj. 10 Azs 293/2017-8, vyzval k doplnění jeho návrhu. Stěžovatel uvedl, že se nachází dlouhodobě na území České republiky, kde má vytvořeno silné rodinné a společenské zázemí. Pokud v souladu s pokyny žalované nevycestuje, vystavuje se nebezpečí nelegálního pobytu a možnosti zahájení správního řízení o vyhoštění. Stěžovatel odkazuje na usnesení NSS ze dne 18. 8. 2011, čj. 5 As 73/2011-100, rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2014, čj. 1 Azs 160/2014-25, a rozsudek NSS ze dne 4. 10. 2005, čj. 8 As 26/2005-76, a rozsáhle z nich cituje. Poukazuje také na své právo na spravedlivý proces, zejména možnost aktivně se účastnit soudního řízení, které by bylo nepřiznáním odkladného účinku porušeno.

[3] Žalovaná navrhlá, aby NSS odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal. Uvedla, že obecná tvrzení stěžovatele o dlouhodobém pobytu na území České republiky, rozvoji citových a společenských vazeb a o zásahu do jejích práv na spravedlivý proces nepovažuje za dostatečná. V této souvislosti odkázala na usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11.

[4] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek, NSS jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Použije přitom přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., dle kterého lze přiznat odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Je-li odkladný účinek přiznán, pozastavují se ty účinky napadeného správního rozhodnutí, které z povahy věci pozastavit lze.

[5] Institut odkladného účinku je institut mimořádné povahy. Jedná se o výjimku ze zákonného pravidla v § 107 s. ř. s. a k jeho využití musí nastat mimořádné okolnosti. Současně je na žadateli o odkladný účinek, aby uvedl, z jakých důvodů se domnívá, že v jeho případě nastala mimořádná situace, která vyžaduje, aby byly účinky pravomocného rozhodnutí odloženy.

[6] Stěžovatel uvedl pouze v obecné rovině, že nepřiznání odkladného účinku zasáhne do jeho práva na spravedlivý proces a že budou narušeny jeho rodinné a společenské vazby, které si na území České republiky během svého dlouhodobého pobytu vytvořil. Nutno podotknout, že stěžovatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti dokládající jím tvrzenou nepoměrně větší újmu. Z návrhu, který stěžovatel podal v řízení před krajským soudem, sice vyplývá, že na území České republiky se nachází jeho manželka a že jsou oba vyššího věku, není však povinností Nejvyššího správního soudu za stěžovatele dohlédávat informace, které by teoreticky mohly být relevantní pro přiznání odkladného účinku. Obecná tvrzení stěžovatele o nepřiměřeném zásahu do rodinného anebo soukromého života v návrhu, který předložil Nejvyššímu správnímu soudu, nestačí. Ani tvrzená obava z možného zahájení správního řízení o vyhoštění nemůže sama o sobě bez dalšího obstát jako důvod pro přiznání odkladného účinku. Velmi obecně jsou formulovány také případné komplikace při hájení práv v soudním řízení.

[7] Nejvyšší správní soud na tomto místě zdůrazňuje, že s ohledem na mimořádnou povahu institutu odkladného účinku ke svému rozhodnutí vždy potřebuje znát konkrétní individuální skutečnosti, pro které stěžovatel o odkladný účinek žádá. Pokud by NSS uznal za dostačující pro přiznání odkladného účinku obecná tvrzení, která vznáší stěžovatel v této věci, popřel by tím výjimečnou povahu institutu odkladného účinku. V takovém případě by se totiž přiznávání odkladného účinku stalo pouhou formalitou, což zjevně nebyl záměr zákonodárce.

[8] Nejvyšší správní soud si je vědom své judikatury v oblasti cizineckého práva (viz usnesení NSS ze dne 18. 8. 2011, čj. 5 As 73/2011-100), která tíhne k tomu, aby byly odkladné účinky kasačním stížnostem přiznávány (za podmínek tam specifikovaných), a na kterou odkazuje i stěžovatel. Usnesení NSS ze dne 19. 11. 2014, čj. 1 Azs 160/2014-25, na které stěžovatel odkazuje (a v dalších jemu obdobných případech správního vyhoštění), přiznal odkladný účinek kasační stížnosti na základě návrhu, v němž byl hlavním argumentem taktéž zájem žadatele na ochraně jeho procesních práv, aniž tvrdil a prokázal existenci dalších významných okolností případu. V této věci se ovšem jednalo o

pokračování

kvalitativně odlišnou situaci od nyní projednávané věci, neboť stěžovateli přímo hrozilo správní vyhoštění na dobu jednoho roku a s tím spojený zákaz vstupu na území všech členských států Evropské unie.

[9] Na rozdíl od situace, kdy dojde k vyhoštění, se cizinec po zrušení, příp. nevyhovění žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu jednak nepovažuje za nežádoucí osobu (srov. § 154 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), a jednak nemá povinnost opustit EU, nýbrž jen území České republiky (srov. § 77 odst. 3 ve spojení s § 1 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Účast stěžovatele na projednávání jím podané žaloby (příp. kasační stížnosti) je možno řešit vydáním pobytového oprávnění, např. udělením krátkodobého víza podle vízového kodexu [viz nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009, o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex)] (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2016, IV.ÚS 2812/16).

[10] V případě stěžovatele tedy nebyla osvědčena existence ojedinělých okolností, které by opodstatňovaly výjimečné řešení jeho situace, a které jsou potřebné pro naplnění podmínky pro přiznání odkladného účinku. Jelikož nebyla splněna první podmínka pro přiznání odkladného účinku, otázku rozporu s veřejným zájmem již NSS nezkoumal.

[11] Rozhodnutím o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. listopadu 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu